

кълба отъ димъ, и слѣдъ тѣхъ се чуваше гърмежъ. Като се издигаше на горѣ, димътъ образуваше единъ общъ облакъ, който стоеше неподвиженъ надъ планината; тоновниятъ гърмежъ не отихнуваше буквално нито за една минута. Зрителитѣ, които стояха на мостътъ, бѣха развѣлиувани и нѣщо си говорѣха по между себе заради страшното турско нападение, за тѣхнитѣ огромни сили; женитѣ, които преминуваха, слушаха разговоркитѣ на мъжъетѣ, съ сграхъ погледждаха къмъ отдалеченитѣ планини и полегкичка въсклицаваха: — «Боже, дай имъ сила!» Всички очакваха какъ ще се свърши, кой ще побѣди, и не че бѣха увѣрени, но повече отъ страхъ и отъ желание не допускаха, че е възможно, щото Турцитѣ да побѣдятъ «братушкитѣ», т. е. Русситѣ.

Този разговоръ — макаръ азъ и да го не разбирахъ сичкия — и изглѣдътъ на тая планина, съ бѣлиятъ димъ, що се издигаше върху нея, повърнаха ме пакъ въ дѣйствителността, която азъ почти бѣхъ забравилъ като се намѣрвахъ въ болницата. Ако и тамъ разговоркитѣ между раненитѣ да бѣха все сѣщитѣ, но тамо азъ нѣмахъ врѣме да размишлявамъ върху тѣхъ «И навистина невесела перспектива ни очаква, ако сполучатъ Турцитѣ да отърватъ шипченскій проходъ отъ нашитѣ: тогасъ прощавай Габрово!» така си помислихъ азъ.

Когато се завърнахъ въ болницата, азъ начнахъ да распитвамъ по-често и по-подробно солдатитѣ, които скоро сѣ дошли отъ Шипка, какво се върши на планината, стоятъ ли нашитѣ крѣпко, не отстъпватъ ли Турцитѣ и пр. «Каквото е сега на Балканътъ, ваше в-дие, то не дай Боже!» бѣше обикно-